

Évközi 22. vasárnap – 2012. szeptember 2.

Egy nagy birodalom híres királyának gyönyörű kislánya született. A kislány napról-napra, hónapról-hónapra szebb lett, s hét éves korára elterjedt a híre szinte az egész világon. Meghallotta ezt egy öreg, félelmetesen rút, gonosz boszorkány is. Irigységében elhatározta, hogy megátkozza a kis hercegnőt. Egy éjszaka valóban oda is repült a király palotájához, megállt a kislány ágyánál, s szörnyű átkot kiáltott rá: „Legyél továbbra is napról-napra szebb, mindenki csodáljon téged! De saját magadat lásd mindig förtelmesen rúttnak! Ahányszor csak tükörbe nézel, a tükörképedet ocsmánynak, elviselhetetlenül rondának találod!” A kislány másnap reggel felébredt, s mikor a haját fésülve a tükörbe pillantott, szinte elájult a rémülettől. Hangos sírása felverte a palotát. A szülei, az egész udvari nép nem tudták mire vélni rémületét és borzongását. Hiába panaszolta, hogy mennyire ocsmánynak látja magát, mások számára továbbra is gyönyörű volt. Végül megértették, hogy a hercegnőt megátkozták. Hívták a királyi család nagy barátját, a jó tündért, azonban az átkot már ő sem tudta megtörni. Csak ennyit tudott mondani: „Az átok szörnyen erős. Csak akkor törik meg, ha a lányotok egyszer egy élő tükörben pillantja meg a valódi arcát. Akkor és onnantól kezdve újra valódi önmagát fogja látni, s nem a hamis torzképet.” A szülők, a palota népe, a tanácsosok nem értették, mi lenne az az élő tükör. Így egyre jobban elkeseredtek. A lány pedig szinte beleőrült saját rútságának gondolatába. Teltek-múltak az évek, s hiába magasztalta mindenki a hercegnő egyre jobban kibontakozó szépségét, ő mindinkább reményét veszítette. Zokogott, elzárkózott a toronyszobájába, senkit nem akart látni. Amikor eladó sorba került, a kérők özönlöttek az egész világról, de a lány mindet elutasította. Találkozni sem akart velük. Végül már csak azt engedte, hogy egy kis résen az ajtaján keresztül ételt, italt adjanak be neki mindennap egyszer. Amúgy ki sem mozdult hónapokon át. Meghallotta a királylány szépségének hírére egy szegény legény is az egyik faluból. Elhatározta, hogy mindenképp meg kell őt pillantania. Ezért hosszú-hosszú kötelet font, annak végére kampót kötött. Éjjel ügyesen feldobta a kötél kampós végét a királylány toronyszobájának ablakába, s már mászott is felfelé, mint a pók. Amikor felért, benyomta az ablaktáblát, s beugrott a szobába. A hercegnő mélyen és kimerülten aludt. A legény megbabonázva hajolt egyre közelebb a gyönyörű archoz, bámulta, szinte itta a szemével. Holdfényes éjszaka volt, a legény szeme csillogott a rávetülő sugárban. A lány hirtelen felriadt, tágra nyitotta szemét rémületében, s hirtelen – hosszú évek óta először – megpillantotta igazi arcát a legény szemében. Az élő tükörben. Ebben a pillanatban megtört az átok, s a hercegnő ismét gyönyörűnek látta magát, úgy ahogyan mindenki más.

Az emberek szeretik „kozmetikázni” magukat, másmilyennek látszani, mint amilyenek valójában. Testi vonalon látványosabb ez napjainkban: a műkörmös szakma egyre felkapottabb, és bőven akadnak kuncsaftok. A haj, arc és szemfestés, a műszempillák, a tetoválások, plasztikai műtétek, a zsírleszívások, a szolizás korszakában élünk, és ez már nemcsak a lányokra jellemző! Csakhogy még riasztóbb, hogy a belső, a szellemi, lelki tulajdonságainkat, képességeinket és értékeinket illetően is zajlik az eszeveszett kozmetikázás! Elrejtteni elhazudni a bennünk lévő rosszat, a hibáinkat, s felnagyítani az erőnyeinket, a jó adottságainkat. Sőt, hazudni magunkról olyat, ami nincs is meg bennünk. Hányszor és hányszor találkozunk azzal a mentalitással a legnagyobb politikusoktól a legszürkébb kismemberig, hogy „amíg le nem buktam valamivel a törvény előtt, addig nem vagyok bűnös!” Sőt, ha netán egy korrupt ügyvéd tisztára mosott a bíróság előtt, akkor még nekem áll följebb, én kérem számon nagy hangon a megvádolásomat azokon, akik már nem voltak képesek tovább túrni a mocskosságomat. Igen, ha kívülről nem vagyok sáros, ha a felszínen tisztának látszom, akkor az is vagyok, és csak tartson is mindenki annak! Azonban ha valakit kívülről besároznak, hiába a legártatlanabb, mégis el kell szenvednie a meghurcoltatást, a sajtó gúnyos megnyilvánulásait, az emberek megvetését, a mellőzést.

Bizony, sokszor tapasztaljuk ebből a hamis kozmetikázásból eredő visszasságokat a társadalmunkban. Mennyire ellentmond ez a mind testi, mind lelki-szellemi tulajdonságokat meghamisító mentalitás az evangélium szavának: nem az szennyezi be az embert, ami kívülről kerül rá vagy belé, hanem ami belőle származik, az teszi az embert tisztátalanná. Ahogy kívülről rondává, úgy széppé sem lehet tenni az embert hosszabb távon! És ez igaz mind a testi, mind a lelki tulajdonságainkra. A valóság hamarosan úgyis előtűnik a kozmetika alól! Lelki értelemben még hamarabb, mint testi értelemben! Sőt, éppen a festék, a műdolgok és a tetoválás miatt válik még rondábbá az illető. Igen, beigazolódik az Írás szava, amit az olvasmányban hallottunk: Isten törvényéhez, ami az életünkben érvényesül, nem tehetünk hozzá semmit és nem is vehetünk el belőle anélkül, hogy a hamisság súlyosan és bántóan le ne lepleződne előbb-utóbb. Hiába ragasztgatunk, kenünk, festünk, égetünk, műttetünk bármit a testünkre, attól még ideiglenes, gyenge, betegedő, öregedő, lassan elhaló valami marad az, amit nem a kozmetika tesz valóban széppé. Hiába állítatunk ki magunkról bármilyen tökéletes erkölcsi bizonyítványt, hiába halmozunk kitüntetésekkel és dicshimnuszokat a hazug érdekemberek részéről, hiába fizetjük le a sajtót és az ügyvédeket, hiába tévesztjük meg a közvéleményt, az ÉLŐ TÜKÖR meg fogja mutatni a valódi lelkünket.

Mi ez az élő tükör? Elsősorban Isten szeme, amelyet a lelkiismeretünkön keresztül megpillantunk olykor-olykor. Isten törvényei nem kívülről ránk öntött, ránk erőszakolt szabályok, amelyekről függetlenül is élhetünk boldogan, hanem a természetünkbe beleírt, belénk teremtett valóságok, olyan követelmények, amelyek a bensőnkben fakadnak fel! Hiába kerüljük ezt a tükröt, hiába torzulhat el valamelyest a lelkiismeretünk, a természetünk alapvetően nem változik meg. Ezért olykor bizony keserű kéntelenséggel rávetődik a tekintetünk erre a tükörré, s elborzadunk attól, amit látunk! Istent és valahol legmélyen önmagunkat sem tudjuk becsapni. A belső elégedetlenség, az önmegvetés egyre jobban eltorzítja az embert, s ez bizony előbb-utóbb megmutatkozik kifelé is. Elsősorban azok felé, akik a legközelebb vannak hozzánk, akik a legfontosabbak számunkra. Igen, élő tükör azok szeme is, akik valódi szeretettel néznek ránk, nemcsak érdekből, számításból, vagy csak nagyon messziről egy-egy pillanatra vetődik ránk a tekintetük. Azok szeme, akik közel állnak hozzánk, akikkel kénytelenek vagyunk sokszor találkozni, akik mélyebben megismernek minket: a közvetlen családtagjaink, a barátaink (persze ha még vannak!), a munkatársaink. Ők óhatatlanul észre fogják venni a személyiségünkben végbemenő torzulásokat, s ha valóban szeretnek minket, hangot is adnak ennek! Ne forduljunk el ilyenkor tőlük! Merjünk belenézni a minket szerető, nekünk jót akaró Isten és embertársaink szemének élő tükrébe! Ne keseredjünk el, ha kívülről szennyet-szutykot dobálnak ránk, de az élő tükörben tisztának látjuk magunkat! Ugyanakkor pedig keressük a belső megtisztulást a bűnbánatban, a megtérésben, ha kívülről ugyan magasztalnak és csodálnak minket, de az élő tükörben meglátjuk szennyes, rút vonásainkat!